

La religió de Jesús o d'uns aprofitats egoistes? 3r Diumenge de Quaresma

Dv, 6/03/2015 per Josep Llundell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

3r Diumenge de Quaresma. Cicle B

Barcelona, 8 de març de 2015

Tots els evangelis es fan ressò d'un gest audaç i provocatiu de Jesús dins del recinte del Temple de Jerusalem. Probablement no va ser gaire espectacular.

- va atropellar un grup de venedors de coloms

- va bolcar les taules d'alguns canvistes i durant uns moments va interrompre llur activitat monetària. No va poder fer gran cosa més.

Però aquell gest carregat de força profètica va ser el que va desencadenar la seva detenció i ràpida execució.

Atacar el Temple era atacar el cor del poble jueu perquè era el centre de llur vida religiosa, social i política. El Temple era intocable. Allà hi habitava el Déu d'Israel.

Per Jesús, en canvi el Temple era el gran obstacle per acollir el Regne de Déu tal com Ell l'entenia i el proclamava.

El gest de Jesús posava en qüestió el sistema econòmic, polític i religiós sustentat des d'aquell lloc sant.

Què era aquell Temple? Era el signe del Regne de Déu o bé el símbol de la col·laboració amb Roma?

Què era aquell Temple? Casa d'oració o magatzem de negocis carregant l'esquena dels camperols?

Què era aquell Temple? Santuari del perdó de Déu o justificació legal de tota mena d'injustícies?

Aquell Temple era una cova de lladres.

Mentre a l'entorn de la casa de Déu s'acumulava riquesa, en els poblets miseriosos hi creixia la misèria dels pagesos explotats pels grans terratinents.

Déu, de cap manera, podia legitimar una religió com aquella.

El Déu dels pobles explotats no podia regnar des d'aquell Temple.

L'actuació de Jesús ens posa en guàrdia a tots els seus seguidors. I ens obliga a preguntar-nos, a interrogar-nos per la religió que estem cultivant en els nostres temples.

Si no està inspirada per Jesús, fàcilment es pot convertir en una manera falsament santa de tancar-nos al projecte de Déu que Jesús pretenia impulsar en el món.

Què és el primer?

El primer no és la religió, és el Regne de Déu.

Quina religió és la nostra?

Fa créixer la nostra compassió envers els que pateixen

o bé ens permet viure tranquils en el nostre benestar egoista?

Alimenta només els nostres propis interessos

o bé ens posa a treballar per un món més humà i més habitable?

Si la nostra religió s'assembla a la del Temple jueu no és la religió de Jesús sinó la d'uns aprofitats egoistes.

Quina és realment la nostra religió?

Quin és realment el nostre cristianisme?

Els cristians hem restaurat el que Jesús va intentar destruir.

Ara mereixen més respecte les esglésies edifici que no pas les persones.

I a les grans catedrals hi tornen a córrer els diners.

Això sí: amb unes litúrgies pomposes, observades al peu de la lletra del ritual, per més pesades i més insuportables que resultin. Dóna la impressió de què a Roma preocupa més el ritual que no pas l'Evangelí.